

Η ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

X

Η ΜΑΓΕΙΑ, ΤΑ ΞΟΡΚΙΑ ΚΑΙ Η ΓΟΗΤΕΙΕΣ

Αι «Έπωδες» τῶν ἀρχαίων. Πῶς ὁ διάβολος ἔχτισε μιὰ στοά. Ἡ κάθοδος τοῦ Πυθαγόρα στὸν Ἄδην. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς πῶς ἤθελε νὰ κλείσῃ τοὺς ἀνέμους μέσα σὲ ἀσκία. Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Ἄβαριν. Ἡ Διοτίμα. Σύγχρονοι γόητες. Θεραπεῖαι νόσων, ἑξορκισμοὶ δαιμονίων, κατασκευὴ φίλτρων κ.λ.π. κ.λ.π.

«Γοητεία» τὴν παλιὰ ἐποχὴ λεγότουσαν ἢ μυστικὴς ἐκείνης εὐχῆς, μὲ τίς ὁποῖες οἱ μάγοι τοῦ Μεσαίωνα, ἐκαλοῦσαν τὰ «πνεύματα» γιὰ τὴ βοήθειά τους.

Ἡ μυστικὴς αὐτὴ εὐχὴ, λεγότουσαν κ' ἄλλοιῶς «ἐπωδὲς» καὶ εἶχαν στὴ Μαγεία τὸν ἴδιον λόγον, τοῦ ἔχει ἡ σκία, στὰ ὑλικά σώματα. Γιατὶ κανένα σῶμα δὲν ὑπάρχει, πῶς νὰ μὴν ἔχη σκία, ἔτσι καὶ καμμιὰ πράξις δὲν λέγεται «μ α γ ε ἰ α» ἂν δὲν ἔχη ἐπωδὴ.

Κατὰ τὴν στενότερη ὁμοσσημασίᾳ τῆς λέξεως «Γοητεία» λεγότανε, ἕνα εἶδος μαγείας, στὸ ὁποῖον μόνον μὲ ἐπωδὲς, ἐπιτυγχάνουσαν ἔργα ὑπερφυσικά ἢ ὑπεράνθρωπα.

Φίλιππος ὁ Μουσικὸς συγγραφεὺς τῆς 18 ἑκατονταετηρίδος, διηγείται ὅτι ἡ βασιλικὴ στοά τῆς Aix-la-Chapelle, οἰκοδομήθηκε μὲ μάρμαρα καὶ μὲ κολώνες πῶς μεταφερθῆκανε ἐκ Ρώμης, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Διάβολο, πῶς ἔλεγε τὴν κατωτέρω ἐπωδὴ, κατὰ μετάφρασι:

*Πήδα, πήδα, πήδα
κ' ἔλα ἀπ' τὸν ἀέρα,
στὸ Παρίσι πήγαινε
κ' ἀκόμα παρατέρα.*

Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων ἦταν «γόνης» καὶ ἐπικαλεστέθηκε τὸν Διάβολον ὅπως ἔσπευσε νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ.

***

Κατὰ τὸν ἡμέτερο Φιλόσοφο, γόητες λέγονται ὅσοι διὰ βαρβάρων θυσίων, ἐπωδῶν, ἐντρίψεων καὶ τῶν τούτοις παραπλησίων, μεταβάλλουσι τὴν τακτικὴν τῶν φαινομένων πορείαν καὶ τὸ περλωμένον. «Οἱ μὲν εἰς βαναύσους εἰδώλων χωροῦντες, οἱ δὲ εἰς θυσίας βαρβάρους ἢ εἰς τὸ ἐπάσαι ἢ ἀλοῦσαι μεταποιῶν φῆσι, τὰ εἰμαρμένα».

Κατὰ συνέπειαν γόητες ἦσαν καὶ πραγματικῶς γόητες ἔλεγοντο, — ὁ Πυθαγόρας ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ἄβαρις, ἡ Διοτίμα, ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Τυανεύς καὶ τόσο ἄλλοι, χωρὶς νὰ παραλείψουμε τὸν Ὀρφέα καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Πυθαγόρας κατέβηκεν εἰς τὸν Ἄδην, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ, ἐκ τῶν ὑστέρων, τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῶν πρὸ αὐτοῦ φιλοσόφων καὶ λοιπῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος. Καὶ εἶδεν ἐκεῖ τὴν μὲν ψυχὴν τοῦ Ἡσίοδου δεμένην σὲ μιὰ χάλκινη κολώνα, τὸν δὲ Ὀμηρο κρεμασμένον ἀπὸ ἕνα δένδρον καὶ τυλιγμένον ἐκεῖ μὲ φεΐδια.

Αὕτῃ ἦταν ἡ τιμωρία τους, γιὰ ὅσα εἶπαν καὶ ἔγραφαν γιὰ τοὺς Θεοὺς.

***

Γόνης ἦταν καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρα Ἐμπεδοκλῆς, γιὰτὶ καὶ αὐτὸς στὰ ποιήματά του ἔλεγε ὅτι γνωρίζει ν' ἀποτρέπει νόσους, νὰ ἀπομακρύνῃ τὰ γήρατα, νὰ ἑξορκίσῃ τοὺς ἀνέμους διώχνων ἢ καλῶν αὐτούς, ὅπως ἐπιθυμοῦσε, καὶ νὰ καλῇ τίς ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὸν Ἄδην καὶ ἄλλα τέτοια.

Μιά φορά ὅμως πῶς οἱ «ἐτήσιοι ἀνεμοὶ» ἐπνευσαν τόσο δυνατὰ πῶς οἱ ἄνθρωποι τὸ εἶχαν χάσει, γιὰτὶ ἔβλεπαν νὰ καταστρέφονται τελεῖως οἱ καρποὶ καὶ οἱ ἐσοδεῖες τους, καὶ τὸν ἐκάλεσαν γιὰ νὰ τοὺς σταματήσῃ φωνάζοντες ὅτι τίποτα δὲν πέτυχε, παρ' ὅλους τοὺς ὄνους ὅπου ἐγδάρε, γιὰ νὰ φτιάσῃ ἀσκία ἀπὸ τὰ τομάρια τους καὶ νὰ τὰ κρεμάσῃ στῶν βουνῶν τίς κορυφὰς καὶ τίς ἀκρώρειες, γιὰ νὰ πιάσῃ τοὺς... ἀνέμους.

***

Περίφημος γόνης στὴν ἀρχαιότητα, ἦταν καὶ ὁ Ἄβαρις, ὁ ὁποῖος νησιτικὸς ἐγύρισε ὅλον τὸν κόσμον, «φέρων μαγικὸν βέλος, καὶ φερόμενος ὑπ' αὐτοῦ, διὰ τοῦ αἰθέρος μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος». Ὁ Ἄβαρις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, καὶ καταπαύει τοὺς ἀνέμους, νὰ καταπαύῃ τίς καταιγίδες καὶ νὰ καθαρίσῃ τὰς πόλεις ἀπὸ τοὺς λοιμοὺς καὶ τίς ἐπιδημίας.

Ἄλλοι λέγε ὅτι αὐτὸς ἤκμασε στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀρφῆως καὶ ἄλλοι ὅτι στὴν ἐποχὴ τοῦ Πυθαγόρα. Εἶπε ὅμως βέβαιον ὅτι ἦταν ἰσχυρὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

***

Γόνισσα ἦτο καὶ ἡ Διοτίμα ἡ σοφὴ, ἢ ὁποῖα μὲ τὰ ξορκία τῆς καὶ μὲ τίς ἐπωδὲς τῆς ἀνέβαλε ἐπὶ εἰκοσι χρόνια τὸν λοιμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόσα δεινὰ ὑπέστησαν, κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον οἱ Ἀθηναῖοι.

***

Ἐπὶ τέλος, γιὰ νὰ τελειώσουμε παραλείψουμε τὸσους ἄλλους, γόνης ἦταν καὶ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ὁ ὁποῖος καὶ λοιμοὺς προέλεγε καὶ σεισμοὺς προσήμαινε καὶ δαίμονας

ἑξορκίζε, καὶ νεκροὺς ἀνέστανε καὶ τόσα ἄλλα θαύματα ἔκανε.

Καὶ ὄχι μόνον ἄτομα στὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ καὶ πόλεις ὀλόκληρες ἦσαν ὀνομαστὲς γιὰ τὴν «γοητεία τους». Ἐνα τέτοιο δὲ μέρος, ὀνομαστὸ σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ἦταν ἡ Θεσσαλία, ὅπου φύλλιαζαν μάλιστα οἱ καλούμενοι «ψυχοπομποὶ», οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν καὶ καυχόντουσαν ὅτι μὲ κατὰ ἐπωδὲς, μυστικὰς τελετὰς καὶ σκοτεινὰ μυστήρια κατέβαζαν τὸν ἥλιον καὶ τὰστρα καὶ πρὸ πάντων τὸ φεγγάρι, τὸ ὁποῖον εἶχαν, ἔτσι, συνεργάτη του, στίς διαφορὰς τῶν μαγγιανῶν.

Τοῦτο ἔμεινε ἕως σήμερα, πῶς λέει ὁ λαὸς, γιὰ τίς μεγάλας μάγισσες :

— Ξέρεις τί εἶνε αὕτῃ ; Κατεβάξτε τὸ φεγγάρι !..

***

«Γόητες» ὑπάρχουν καὶ σήμερα εἰς ὅλο σχεδὸν τὸν κόσμον. Ὁ Ἕλληρικὸς λαὸς, τοὺς λέει «γητεῦτὰς» ἀπὸ τὸ «γοητεῦτὰς» κατὰ συγκοπὴν τοῦ «Ο».

Ἀλλὰ οἱ σημερινοὶ ὅμως οὔτε τὰ σύννεφα μποροῦνε νὰ ἀλέσουν, οὔτε χιόνια νὰ φτιάσουν καὶ χαλάξῃ, οὔτε νεκροὺς νὰ ἀναστήσουν, οὔτε τὰ οὐράνια σώματα νὰ κατεβάσουν. Γιστρεύουν μόνον νόσους, ἑξορκίζουν δαιμόνια, κατασκευάζουν φίλτρα ἢ «μισήθηρα» ὅπως ἡ παλῆς ἢ φαρμακευτρίες.

Ἐπιτέως μάλιστα στὴν νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα, μ' αὐτὴ τὴ σημασίᾳ ἔμεινε. Τοῦ θεραπεύει νόσους ἢ ἑξορκίζειν δαίμονας.

***

Οἱ τσοπάνηδες μάλιστα, καὶ οἱ βουκόλοι ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴν ἑξορκίσουν γόντας κρυφούς, πῶς νὰ μποροῦν μόνον μὲ ἕνα ξορκίον, νὰ μαζεύουν ὅλες τίς ἀβέλλαις ἀπὸ τοὺς μυκτῆρας τῶν βοδιῶν, ἢ νὰ διώχνουν τὸ κακὸ ἀερίδι πῶς δεκατίζει τὰ κοπάδια.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι πρὶν τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἡ Διμαρχία Μαγνησίας, ἔθεσε ἑμβοὴν δώδεκα χιλιάδες γρόσια, γιὰ ἔκλεινον, πῶς μὲ ἕνα ξορκίον ἢ μὲ μία μαγικὴν θὰ κατόρθωσι νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς... ἀρουραίους μῦς, πῶς εἶχαν καταστρέψει τὰ δημητριακὰ τῆς περιφερείας.

Πολλοὶ Δερβισιάδες Τοῦρκου, τότε, ἐπεδόθησαν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ οὔτε ἡ θαυματουργὸς τῶν δυνάμεις, οὔτε τὰ ξορκία τους, οὔτε τὰ μαγικά τους, κατόρθωσαν ἔστω καὶ ἐνὸς ἀρουραίου νὰ ἐπιτύχουνε τὸ διώξιμόν.

***

Τὸν γητεῦτῃ ἐπαγγέλλονται καὶ πολλὰ γραιτῖα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἄν καὶ ἡ μαγεία εἶνε ἑξορκισμένη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἐν τούτοις ὁ κόσμος τρέχει εἰς αὐτὴς, γιὰτὶ νομίζει ὅτι δὲν προσκορπεῖ στοὺς ἱεροὺς κανόνες, γιὰτὶ ἡ γόνισσις τῆς Ἑλλάδος, ἀντὶ ἄλλων ἐπωδῶν μεταχειρίζονται οἱ τῆς ἐκκλησίας, ἢ ἀνακατεῦνται μὲ τροπάρια καὶ μαγικὰς φράσεις, λείψανα τῶν παλαιῶν, πῶς ἐφθασαν παραμορφωμένα ἀπὸ τὴν ἀγραμματοσύνην καὶ ἀπὸ τὴν ἀμάθεια εἰς τὴν ἐποχὴ μας.

Ἄλλες πάλι καλοῦν ἀγρια ἢ ἀσχημα ζῶα καὶ τὰ στέλλουν στὰ ἀγρια βουνά.

Νὰ ἔνα:

*Γουτεῖται καὶ φαλάγγι,
πιάσανε τὸν ἀφραντῆκο (ἀράχη) ἀπὸ τὸ Ὑφαντῆς)
καὶ τὸν πήγαν στὸ ρουμῆνι
καὶ πῶς ἥλιος δὲν τὸ φτάνει,
ἄνθρωπος, δὲν τὸ πατεῖ,
οὔτε «βόγγερας» ἢ «ἀσκιδί»
ἢ τὸ μαῦρο σαμαμίδι
Σηκόσαν μιὰ μεγάλη πέτρα
ποῦτανε ἐξήντα μέτρα,
κ' ἐπλακῶσαν ἀπὸ κάτω
τὸ σπιρὶ, τὸν ἀφραντῆκο
τὸ σπιράκι, τὸ μαυράκι
τὴν ὀχί, τὸ μαῦρο φεΐδι*

καὶ τοῦ Γιάννη (τὸ ὄνομα τοῦ πάστορος καὶ τοῦ ποιῆτι.

[τος] τὸ ποιῆτι.

*κάθε βόγγο, κάθε βοτγκα
κάθε φουκοκωμένη «λοβγκα».*

Αὐτὸ εἶνε τὸ ξορκίον τῆς «λούγκας» (δοθηνὸς τῆς ἀμασάλης) εἰς μερικὰ χωρία τῆς Θεσσαλίας.

Πολλὲς ὅμως μεταχειρίζονται καὶ καθὼς εἶπαμε ἐκκλησιαστικὰ τροπά-

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

'Η φιλαρέσκεια τῶν καναρινιδῶν

Τὰ κάτωθι γράφει στήν «Επιστημονικὴν Ἐπιθεώρησιν» τῶν Παρισίων γιὰ ν' ἀποδείξει τὴν νοημοσύνη τῶν μικρῶν πουλιῶν ἕνας ἰατρός συνεργάτης τῆς :

«Ἐίχα δύο καναρίνια, ἕνα ἀρσενικό καὶ ἕνα θηλυκό, σ' ἕνα κλουβί, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχα κρεμάσει ἕναν μικρὸ στρογγυλὸ καθρέφτη. Παρατήρησα τότε ὅτι τὰ καναρίνια χτυποῦσαν μὲ τὸ ράμφος τοὺς τὸν καθρέφτη καὶ κυτιόντουσαν μέσα σ' αὐτόν, ἄλλοτε χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι τους καὶ ἄλλοτε κάνοντας συνεχῆ μικράτη-δηματα. Ἐπῆρα κατόπιν τὸν καθρέφτη καὶ τὸν ἔβαλα ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβί. Ἀμέσως εἶδα τὰ δύο καναρίνια νὰ πηγαίνουν καὶ νὰ στέκονται ἀπέναντι στὸν καθρέφτη καὶ νὰ κάνουν τις ἴδιες κινήσεις, ὅπως καὶ πρῶτα. Σκέπασα ἔπειτα τὸν καθρέφτη μ' ἕνα χαρτί καὶ παρατήρησα ὅτι τὰ πουλιὰ σάλευσαν ἀνήσυχτα μέσα στὸ κλουβί. Βγά-ζω τότε τὸ χαρτί καὶ τὸ ἀντικαθιστῶ μ' ἕνα φύλλο χαρτί κολλημένο σὲ τρόπον ὅστε νὰ καλύπτεται τὸ κεντρικὸ μέρος τοῦ καθρέπτου καὶ νὰ μὴν ἐλεύθερη ἡ περιφέρεια. Μὲ μεγάλη μου ἐκπλήξι παρατήρησα τότε ὅτι τὸ ἀρσενικὸ ἐπρόβαλε τὸ ράμφος του ἔξω ἀπὸ τις κηκλίδες καὶ ἐσήκουε τὸ χροῖνον σκέπασμα τοῦ καθρέφτη γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ κἀν πάλι τις ἴδιες κινήσεις, στίς ὁποῖες δικάονα πολλὴν αὐταρέσκεια. Τὸ παράδοξον αὐτὸ γεγονός δείχνει ὅτι τὰ πουλιὰ - τουλάχιστον τὰ καναρίνια - ἀναγνωρίζουν τὴν εἰκόνα τους στὸν καθρέφτη καὶ δὲν φαντάζονται ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλου ἄ-τόμου, ἀφοῦ βλέποντάς τὴν δὲν εἶδειχαν καμμιά ἀνήσυχτα».

***

Πενηρία σκύλου

Ἄλλος πάλι συνεργάτης τῆς «Επιστημονικῆς Ἐπιθεωρήσεως» γράφει τὰ ἑξῆς :

«Ἐχῶ ἕνα μεγάλο σκυλί τῆς Νέας Γῆς, ὀνόματι Μπλόκ, πὸ ἀγαπᾶται πολὺ τὰ γλυκίσματα. Συχνότατα, ὅταν περνούσαμε ἀπὸ κανένα ζαχαροπλαστεῖο, ὁ σκύλος ἐστάματοῦσε καὶ μὲ κίταζε σὰ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν γυναικοφοροσίην μου. Ἐγὼ συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀφῶνη παραλήρησίν του, τοῦ ἀγόραζα μὲ μιὰ δραχμὴ κανένα γλυκό, πρᾶγμα πού τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο.

Ὁ σκύλος χωρὶς ἄλλο θὰ παρατήρησε ὅτι μόνον μὲ μιὰ δραχμὴ ἱκανοποιεῖτο ἡ λαίμαργία του καὶ ἐπωφελεθῆ ἔξ' αὐτοῦ, γιὰτὶ τώρα πιά δὲν ἀναγκάζομαι νὰ μεσολαβῶ μεταξύ τοῦ ζαχαροπλαστοῦ καὶ αὐτοῦ. Κάθε φορὰ πού τοῦ δίνομ μιὰ δραχμὴ τὴν παίρνει μὲ τὸ στόμα, γεμάτος χαρὰ, καὶ τρέχει στὸ κοντινότερο ζαχαροπλαστεῖο. Ἐκεῖ ἀφίνει νὰ πῆρῃ κάτω ἡ δραχμὴ του καὶ δὲν φεύγει πρὶν τοῦ δώσουν τὸ γλυκί-σμα, τὸ ὁποῖον μοῦ φέρει πρὶν τὸ φάγει, γιὰ νὰ μοῦ δεῖξῃ ἀναμ-φιβόλας ὅτι δὲν τὸν ἐγέλασαν.

Εἶνε ἀνομιλῆς νὰ πῶ ὅτι, εἰάν ἀντὶ τοῦ νομίσματος τοῦ δώσω κανένα ἄλλο ἀντικείμενον, δὲν γελιέται, ἐκτὸς ἂν τὸ κἀνῃ αὐτὸ ἐπιτήδης, γιὰτὶ μιὰ μέρα ἐγίνε ἐνοχος μιᾶς κα τ ε ρ γ α ρ ὁ ἄ ς. Βῆκε κάτω ἕνα κομπι, τὸ πήρε καὶ τὸ πῆγε τρέχοντας σὲ μιὰ πωλήτρια γλυκισμάτων, τὸ ἀπῆρε νὰ πῆρῃ μιστὰ τῆς καὶ δίχως νὰ περμῆνῃ τὴν ἐξακρίβωσι τοῦ νομίσματος, ἀρπάξει ὁ ἴδιος τὸ καλλίτερον κομμάτι καὶ ὑπερὰ ἐφνε τρέχοντας.

Ὁ φίλοι ἐν τούτοις νὰ προσθέσω ὅτι ὁ σκύλος μου δὲν ἐσυνεί-θισε σ' αὐτῆς τις κατεργαρίες ἀποφεύγει μάλιστα νὰ τις δια-πρᾶξῃ καὶ δὲν ἀκόμα τὸν παρανοῶν δειχνοτάς του ὠρατα κομμάτια».

για. π.χ. τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Ἁγιοὶ Ἀνάργυροι καὶ δαυματοργοὶ
δωρὰν ἑλπίσας, δωρὰν δόσας,
τὸν ἀρρωστο τὸ (Γιάννη) ὄσασε.

Τελειώνομε τὴν παρούσα μελέτη μας, μὲ τὸ λόγο ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους πατέρας τῆς ἐκκλησίας :

«Ὁὐκ ἀισχύνῃ, λέγει ὁ θεὸς Χριστόστομος, γ ο η τ ε υ τ ἄ ς π-ιστεύειν : Ἄλλὰ χρῆσιμὴ ἐστὶ ἡ γυνὴ ἡ ταῦτα ἐπάδουσα καὶ οὐ-δὲν ἔτερον φθέγγεται ἢ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα. Διὰ τοῦτο μὲν οὖν, αὐτὴν μάλιστα μισῶ, ὅτι τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα κατακέχηται, ὅτι λέ-γουσα χριστιανὴ εἶνε, τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπιδεικνύεται, καὶ γὰρ οἱ δαίμονες τῷ τοῦ Θεοῦ ὀνόματι ἐφθέγγοντο, ἀλλ' ἦσαν, οὐδὲν ἦ-σαν, δαίμονες !».

© Παλαιός

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Τ.

Ἄσσοι ἐγγώριζαν τὴν ἐκλεκτὴ κοπέλλα καὶ πρὸ ἐνός ἔτους, θὰ τῆς ἀπένειμαν ὄσα ἐγκώμια δικαίως τῆς ἀνήκουον, γιὰτὶ εἶνε πολὺ συμπαθητικὴ, ἔχει ἕνα ὄρο, ἤρεο, εὐχάριστο, ἀνατροπὴν λίαν ἐπιμελημένην, διαβάσει πολὺ, ἀσχολεῖται μὲ φιλολογικὰ μελέτας, ἀλλὰ ὅπως σῆπτε θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ τὴν κατατάξῃ κανεὶς μεταξὺ τῶν ἐλκυστικῶν φυσιογνωμιῶν ἢ τῶν κομψῶν σιλουετῶν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ντύνεται μὲ φορέματα ἀχρωμάτιστα, ἀδιάφορα, πού δὲν ἐπιδέχονται κατὰξιν καὶ διασάφισιν. Ὅσοι τὴν βλέπουν τώρα, ἀδυνατοῦν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἄλλοτε ἀδιάφορη καὶ ψυ-χρὴ φυσιογνωμία, τὴν ἀκομψὴν σιλουέττα καὶ τὸ ντύσιμο πού ἀπέ-διδεν ἐντύπασιν τυπικῆς στολῆς ἐσωτερικῆς μαθητρίας, στήν πε-ρίκομψη ἐμφάνισι, μιὰ φυσιογνωμία πού φεγγοβολεῖ ἀπὸ εὐτυχία, καὶ μάτια γαλαξοπράσινα πού νομίζει κανεὶς ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ βλέπουν καὶ ἔχουν μιὰ ὠραία ἔκστασι, τὸ στόμα τῆς ἕνα μισο-νοιγισμένο μπουμποῦκι. Ἀκόμη προχθῆς στοὺς τελευταίους ἀγῶνας τοῦ τέννις-κλούμπ μὲ φορέμα σὲ χρώμα ρουμπινιοῦ καὶ καπέλλο στὸν ἴδιον τόνο, ἐγίνε ἀφορμὴ θαυμασμοῦ καὶ καταπλήξεως μιᾶς ἀλλαγῆς ἀπιστεύτου, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ὀφείλεται νὰ καταδικιαν ἱκανοποιῶσιν !

Ἡ Μενταί

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Δύο καλλιτεχνικὰ ἐσπερίδες θ' ἀποτελέσουν τὰ κυριώτερα κοσμικὰ γεγονότα τῆς προσεχῆς ἑβδομάδος. Ἡ πρώτη θὰ δοθῆ ὑπὲρ τοῦ Ὀμίλου τῶν Φίλων Ἀθηνῶν. Ὄργανοτικὴ Ἐπιτροπὴ κ. κ. Μαρ. Μιχαλακοπούλου, Ἀγγελικὴ Ἀβέρωφ, Λίτσα Βασιλεῖδη, Ἀνδρομ. Κάρταλη, Λουκίη Νεγροπόντη, Ἐλένη Πολιτάκη, Βενετία Σισλιάνου, Ἐλένη Τρικοῦπη, Ν. Τσαμαδοῦ, Μάγνη Τριανταφύ-λου, Ἀλεξάνδρα Φραγιμουδάκη, Ὀλγα Κροπούλου, Δίς Ραφαήλ.

— Τὸ πρόγραμμα δημοτετραλαμβάνει Δημοτικὰ τραγούδια ὑπὸ τῆς κ. Φραγιμουδάκη, Ἑλληνικοὺς χορούς, ἀπαγγελία Δος Χαλκοῦση, Ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς χορούς ὑπὸ κ. Ραιημόντ καὶ μαθητρίων τῆς, ἕνα μονόπρακτο δράμα τῆς κ. Καζαντζάκη, εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνουν μέρος Δες Μ. Μπενή Ψάλτη καὶ Εἰρ. Σακελλαρίου καὶ οἱ κ.κ. Χατζη-πέτρος καὶ Ο. Κοντογιάννης, Ἰσπανικοὺς χορούς ὑπὸ τῆς κ. Ντορβίλλ. Ἐπειτα τραγοῦδι ὑπὸ τῆς κ. Μάγνης Τριανταφύλλου καὶ τέλος ἐν-μουσικὸν ποίημα ὅπου λαμβάνουν μέρος κ. Μάγνη Τριανταφύλλου, Δίς Χαλκοῦση, κ. Ραιημόντ καὶ αἱ μαθητρίαι τῆς καὶ οἱ κ. κ. Οἰκονομοπούλου, Δελγηγιάννης καὶ Χατζηπέτρος.

— Ἡ δευτέρα καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς εἶνε ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων. Τὸ πρόγραμμα ἐπίσης εἶνε ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον συμ-περιλαμβάνον μεταξὺ ἄλλων ἐθνικοὺς χορούς καὶ δύο παντομίμας τῆ ὑποκοροῖσει μουσικῆς. Θὰ λάβουν μέρος Δες Ἀρκουδάκη, Κε-φαλά, Φωστηροπούλου, Χατζουλάρη, Ρικιά-κη κλπ.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν δεξιῶσις εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Ἀρχαιολογικὴν Σχολή. Εἰς τὸν θαυμασίον κῆπο παρετέθη τὸ πλου-σιώτατον κυλικεῖον.

— Παραφυσθῆσαν Πρέσβηρα Ἰαπωνίας, κ. καὶ Δίς Δελαπόρτα, κ. Πασπάτη, κ. Αἰκ. Γρ. Ζλατάνου, κ. καὶ Δίς Βλαχοπούλου, κ. καὶ Δες Εὐκλείδη, κ. Ζλατάνου, Δίς Μαζα-ράκη, κ. Γ. Δούμα, Δίς Βοῦρου, κ. Κοσμο-πούλου, κ. Πίλσερ, κ. Ἄτολβ, κ. καὶ Μ. Μελά, ἐπιτετραμμένος τῆς Αὐστρίας καὶ ἡ κ. Βάλτερ, οἱ καθηγῆ-ται τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Σαυτηρίου, Κατερινόπουλος, οἱ στρα-τηγὸι κ. κ. Α. Πάλλης, Α. Φραντζῆς, Κ. Μαζαράκης, Π. Μακκάς μετὰ τῶν κυριῶν των, ὑποναρχοὺς καὶ κ. Ν. Μακκά, κ. καὶ κ. Α. Γρίβα, κ. Ἐλένη Γρίβα, κ. Σ. Κουντουριώτη, κ. καὶ κ. Ι. Καυτα-τζόγλου, κ. καὶ κ. Α. Πετροκοκίνοῦ, κ. καὶ κ. Μ. Μεταξά, κ. καὶ κ. Λεοντοπούλου, κ. καὶ κ. Α. Ἀρβαντινοῦ, κ. καὶ κ. Φωστηρο-πούλου, κ. καὶ κ. Ρακτιβάν, Δες Νεγροπόντη, κ. Βαυβαίη, Δες Θ. καὶ Ρ. Φραντζῆ, Δίς Ἴρεν Ν. Μακκά καὶ οἱ κ. κ. Ι. Δραγάτης, Μ. Τριανταφύλλιδης, Σισλιάνος, Π. Μαζαράκης, Deuby, Μπε-νάκης κλπ.

— Ἡ δευτέρα Κυριακὴ τῶν ἱπποδρομιῶν ἐσημείωσεν ἐξαιρετι-κὸν κοσμικὸν γεγονός. Τουαλέττες κόμψότερες, σιλουέττες ἐσχωρι-στές, ὑπερίσχον φορέματα σπόρ κα ἀρεστές τουαλέττες μεταξω-τές ἐσυμπληρώοντο μὲ μικρὰ ντύτῃ ἢ κάπ.

— Ἀπὸ τις κομψότερες ἐμφανίσεις τῆς Δος Nada Διπλαράκου φέρμα κομψότατον μαρὶν καὶ καπελὶν ψάβινη, κ. Σιμοεὶνὸγλου ὠραιότατη μὲ ἀνσμιολ γκρι ἀρζάν, Δίς Γεωργιάδη φόρεμα σπόρ σὲ ἀπόχρωσι σιτρον φουστα κρέπ-ντε-σιν ζάμπρε σκατωετικὸ κίτρινον καὶ μαῦρο, κ. Κανάρη κομψότατον ἀνὰμυλ πράσινο μυρτιάς

— Μιὰ τουαλέττα πού τὴν χαρακτηρίζει παριζιανισμὸς εἶνε τῆς Δος Σούξη, φόρεμα ἀπὸ πράσινον κρέπ-ντε-σιν σὲ φόρμα καλλιτε-χνικῆ, πέττες βαθεῖες γαζοφάνες καὶ ὑπογαμμισμένες μὲ χρυσό.

— Ἡ τελευταία Κυριακὴ τοῦ τέννις κλούμπ εἶχε ἀπαρτίαν κομ-ψοῦ κόσμου. Διακρίνανε κυρίες καὶ Δες Τάουζεντ, Πράττερ, Ζέγ-ελέη, Ἀνδριτσάκη, Βαζανῆ, Μαζίκη, Δελγηγιάννη, Σαμαραγά, Ράλλη, Φορέστη, Τριανταφύλλιδη, Μεταξά, Κοκκιῆ, Φωτιῆδη, Σιμοεὶνὸγλου, Γρυπάρη, κλπ.

Ἡ Μενταί